

Η σάτιρα και η κωμωδία στη μουσική είναι μια μεγάλη και πονεμένη υπόθεση. Αν εξαιρέσουμε τον Τζίμη Πανούση εδώ στα εγχώρια δρώμενα, ποιος άλλος έχει κάνει κάτι τόσο αξιόλογο; Τα Ημισκούμπρια θα πει κάποιος, που δεν φτάνουν βέβαια τον Τζιμάκο. Στην rock – metal κοινότητα; Το Πλοκάμι του Καρχαρία θα πει άλλος. Βλέπετε την φθίνουσα ποιότητα; Από τον Πανούση στο Πλοκάμι του Καρχαρία η διαφορά είναι χαώδης. Στα αγγλόφωνα πάλι η αξία των κωμικών – σατιρικών συγκροτημάτων δεν είναι κάτι για το οποίο μπορούν να υπερηφανεύονται. Οι S.O.D. για παράδειγμα είχαν κάποιες στιγμές κολεγιακού χιούμορ (“Milk”) που περισσότερο άξιζε για το πρωτόγνωρο τότε blast beat και το thrash-άρισμα παρά για το – ομολογουμένως – αστείο νόημά του. Σε αυτό το μονοπάτι βαδίζουν οι P.T.O.M.A. από την Θεσσαλονίκη.

Δύο demos τα οποία κινούνται σε thrash της bay area σκηνής προσπαθούν να συγχωνεύσουν την κωμωδία με το metal σε σημείο που μάλλον θα προτιμούσα να το σκεφτόντουσαν λίγο ακόμα. Για να μην παρεξηγούμαι βέβαια οφείλω να αναγνωρίσω πως η μουσική τους έχει όλα τα φόντα για να προσαρμοστεί στην ελληνική thrash κοινότητα, αφού η δουλειά που έχουν κάνει δεν είναι καθόλου αμελητέα. Μάλιστα υπάρχουν στιγμές όπως το “Decomposed Pork Chops” του νεώτερου demo (S-poo-ky) όπου η μελωδία στο εισαγωγικό σόλο δίνει ένα εντυπωσιασμό αλά Annihilator, συμβαδίζοντας με την thrash-ίλα του υπόλοιπου κομματιού. Ακόμη και η μελωδία στα φωνητικά του ρεφρέν, με την τσαμπουκαλεμένη τους χροιά δίνει μια επαναστατική νότα στο ούτως ή άλλως σκληρό είδος.

Όμως όταν οι τίτλοι έχουν να κάνουν με μεγάλα θέματα της καθημερινότητας δεν μπορείς παρά να κάνεις πίσω και να αναγνωρίσεις την υπέρμετρη χαζομάρα που – μάλλον – θέλουν να περάσουν. Μερικοί τίτλοι μεταφρασμένοι στα ελληνικά και σε παρένθεση το νόημα όπως το κατάλαβα: «Η οργή του πρωκτού» (το μεγαλείο της δύναμης της διάρροιας) «πέθανε με βυζάκια στα μούτρα σου» (δεν είχε κάποιο νόημα, καθώς μόνο αυτό φώναζαν) «τουπά ή να

μην τουπά» (???) και κάπου εκεί σκέφτηκα να σταματήσω το ψάξιμο σε αυτό το θέμα, γιατί και λόγια δεν καταλάβαινα και αξία νομίζω δεν θα έβρισκα αν τελικώς το κατάφερνα. Δηλαδή να κάνει κάποιος τραγούδι για την δύναμη και την οργή του υπό γαστρεντερίτιδα εντέρου και τα φαγητά που όπως τα βάζει έτσι τα βγάζει;

Υπήρχαν πολλά σημεία που θα έκαναν τον οπαδό του thrash να γυρίσει το κεφάλι του προς τους P.T.O.M.A. όμως υπάρχουν και άλλα τα οποία θα τον αποτρέψουν. Το “Die with Titties In Your Face” μπορεί να ξεκινά με blues ρυθμό, όμως στη συνέχεια κατακρεουργείται με τις άναρθρες κραυγές που φωνάζουν τον τίτλο και την μουσική που ξεφεύγει (με την κακή έννοια). Δοκιμάστε όμως το S-Poo-Ky και ίσως να μην βγείτε χαμένοι. Την μουσική την έχουν.

Κείμενο : Βασίλης Μπακογιάννης